

РЕШЕНИЕ

№ 16488

гр. София, 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 83 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СНЕЖАНА АНД. ЧАЛЪКОВА

при участието на секретаря ТАТЯНА Г. ВЕЛИНОВА
като разглежда докладваното от СНЕЖАНА АНД. ЧАЛЪКОВА Гражданско дело № 20221110144675 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.318 и сл.ГПК

Образувано е по предявен от Е. В. Г.- иск по чл.49 против Р. А. Ф. С. за развод по вина на ответната страна, обективно съединен с небрачни иски по чл. 59, ал.2 СК-относно родителските права, личните отношения на съпруга, който няма да упражнява родителските права с роденото от брака дете, издръжка на детето, както и по насрещен иск по чл.49 за развод по вина на ищеца по първоначалния иск, съединен с небрачни иски по чл.59, ал.2 СК-относно родителските права, режима на лични отношения с детето, издръжката на детето, по чл.53 СК- относно фамилното име на ответницата.

В исковата молба се твърди, че ищецът е сключил брак с ответницата на 23.11.2021г., като от брака си имат родено едно дете, което към настоящият момент е малолетно О. Е. Г., роден на 16.02.2022г. Твърди, че бракът между страните не протичал нормално от самото му начало като съпругата имала арогантно отношение към своите близки, а ищецът бил подложен на физическо и вербално насилие от нея. Сочи, че финансовата издръжка на семейството е осигурено единствено от съпруга. Излага обстоятелства за изключително влошени отношения с ответницата, поради което на 32.07.2022г. напуска семейното жилище и оттогава живеят разделено. Твърди, че агресивното и сприхаво поведение на съпругата се дължи на употребата на марихуана. Всичко това се отразило неблагоприятно в отношенията между съпрузите. Между тях нямало привързаност, разбирателство и съпричастност.

В съдебно заседание лично и чрез пълномощника си адв.А. поддържа исковата молба, така както е предявена и моли съдът да я уважи.Моли да бъде отхвърлена насрещната искова молба.Развива подробни съображения в тази насока, включително и в писмени бележки.

Претендира разноси.

В отговора си по исковата молба, постъпил в срока по чл.131, ал.1 ГПК, ответната

страна не оспорва иска за развод. Оспорва изложените в исковата молба обстоятелства. Оспорва да е извършил сочените от ищеца брачни провинения и сочи негови такива, като употреба на марихуана от съпруга, зависимост от електронни игри, упражнявал физическо насилие на съпругата. Твърди, че също се грижи за детето и помага в неговото отглеждане. Поради грижата за кърмаче не работи, но преди това е работила и е имала доход до 2800 лева месечно.

В насрещна искова молба, е изложила брачни провинения на ищеца по първоначалната искова молба, аналогични на изложените в отговора по чл.131 от ГПК. Заявила е искане за прекратяване на брака поради настъпило дълбоко и непоправимо разстройство по вина на ответника-ищец по първоначалната искова молба. Желает да ѝ бъде предоставено упражняването на родителските права върху роденото от брака между страните дете, а на ответника по насрещната молба бъде определен режим на лични отношения с него. Претендира издръжка в размер на 350 лева за детето, която ответника по насрещната молба да бъде осъден да заплаща, считано от 12.09.2022г. Желает да продължи да носи своето фамилно име, което при сключване на брака, не е променяла.

В съдебно заседание лично и чрез пълномощника си адв.Й., адв. В. и адв. В. поддържат исковата си молба, така както е предявена. Развиват подробни съображения в тази насока, включително и в писмени бележки.

Претендира разноски.

В отговора си по насрещната искова молба, постъпил в срока по чл.131, ал.1 ГПК, ищецът по първоначалния иск оспорва изцяло изложените от ответника факти за негови брачни провинения.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл.12 и чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

Видно от удостоверение за граждански брак на СО-Район „Подуяне”, издадено въз основа на акт за граждански брак №3001/10.01.2022г. на СО-Район „Подуяне”, страните са сключили брак на 23.11.2021г. в гр. САЩ, като съпругата е запазила фамилното си име отпреди брака- С..

Видно от удостоверение за раждане на СО-Район „Подуяне”, издадено въз основа на Акт за раждане №0094/24.02.2022г. на 16.02.2022г. е родено детето О. Е. Г.- български гражданин с родители, страните по делото.

По делото не се установи съпрузите да са имали семейно жилище по смисъла на закона, живеели са на квартира.

От удостоверение от 12.08.2022г. е видно, че ищецът работи в У. Б. ЕООД и получава месечно възнаграждение от около 3800 лева/л.21/, както и удостоверение от К. Т. Б. ЕООД, сочещо доход от около 2800 лева месечно/л.22/. От социален доклад на ДСП Възраждане е видно, че ищцата по НИМ няма доходи от трудова дейност, чужд гражданин е, поради което разчита на финансова помощ от своя баща, като е подпомагана от ответника по НИМ със заплащане на наема на жилището, в което живее с детето и 200 лева, определена издръжка за детето по привременни мерки.

От социалните доклади става ясно, че детето се оглежда от майката.

По делото за безспорно установено и ненуждаещо се от доказване, е прието обстоятелството, че след раздялата на съпрузите детето О. живее при ответницата по първоначалния иск и се отглежда от нея.

По делото са изслушани показанията на свидетелите Н. Й. Й. и М. М. Д.

Според показанията на св.Й.ищецът по първоначалния иск се интересува от детето, иска да го вижда и дори пътува до Бургас, където се е установила ответницата с детето. Соци, че майката не ограничава контакта на детето и бащата, свидетелят е наблюдавал добра

емоционална връзка между баща и дете. Не са му известни причините за раздялата на двамата съпрузи, но отношенията между тях не сочи да са конфликтни.

Показанията на св. Д. сочи, че ответницата е много грижовна и подготвена майка. Твърди, че ответницата е на мнение, че детето трябва да има връзка с бащата. Не сочи причини за раздялата на двамата съпрузи.

При оценка и анализ на гласните доказателства по делото, съдът намира, че не доказват по категоричен начин причините за раздялата на страните, но свидетелите са единни в това, че отношенията между страните не са влошени до степен да не могат да контактуват помежду си във връзка с общото им дете.

По делото са изготвяни два социални доклада единия на ДСП –Оборище и ДСП Възраждане, в които е изразено мнение, че и двамата родители имат добър родителски капацитет. След преместването на майката в Бургас, е изготвен социален доклад от ДСП Бургас, който дава становище, че детето се отглежда от майката, която задоволява адекватно възрастовите потребности на детето при добри хигиенно-битови условия, не пречат срещите на детето с бащата.

За изясняване на делото от фактическа страна е била допусната и съдебно-психологична и съдебнопсихиатрична експертиза. От заключението на вещите лица, което съдът кредитира като безпристрастно и обективно, се установява, че ответницата няма зависимости от марихуана или друг вид зависимости, налице е висок родителски капацитет, няма данни, водещи до извод, че детето се намира в риск и че майката е опасна за детето. Ответницата не страда от психическо разстройство, включително от депресивен и агресивен тип и не е необходимо лечение. Вещите лица не са установили пристрастяване на ищеца към марихуана, видео-игри и др. подобни игри, не страда от психическо разстройство, няма данни за качествени или количествени промени в съзнанието. Не се сочи да има проблем с родителския капацитет на ищеца.

Други допустими и относими към предмета на делото доказателства не са представени.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.49, ал.1 СК всеки от съпрузите може да иска развод, когато бракът е дълбоко и непоправимо разстроен, като съдът се произнася по вината за разстройството на брака, ако някоя от страните е поискала това (чл.49, ал.3 СК).

От събраните по делото доказателства и съобразно становищата на страните съдът приема за установено обстоятелството, че отношенията между страните са силно влошени до степен да искат развод и двамата, като от 31.07.2022г. те са във фактическа раздяла. При така установените факти за отношенията между съпрузите съдът намира, че бракът им е дълбоко и непоправимо разстроен, доколкото брачната връзка няма предписаното от закона и добрите нрави съдържание, поради което следва да бъде прекратена.

Съгласно чл.49, ал.3 СК с решението за допускане на развода съдът се произнася и относно вината за разстройството на брака, ако някой от съпрузите е поискал това. Искания за това са направили и двете страни по делото, поради което съдът следва да се произнесе и относно вината за разстройството на брака и за двамата съпрузи.

От обсъдените по-горе доказателства, съдът установи, че е настъпило дълбокото и непоправимо разстройство в брака, сключен между страните в настоящото производство, в резултат на виновното поведение и на двамата съпрузи, които не са направили взаимни отстъпки и компромиси, за възстановяване на брачната връзка, за разрешаване на проблемите помежду им и скрепяване на брака. Фактическата раздяла между страните датира от около една година. Ищецът по първоначалния иск е напуснал семейството си и това му поведение до голяма степен е допринесло за разстройството на семейните отношения, като е оставил съпругата си в чужда страна с дете кърмаче, не говореща български език и нямаща близки и роднини до себе си. От друга страна по делото не се

установява, ответникът да е направил дори и опит да разговаря със съпругата си за причината, поради която той я е напуснал, нито се установява по време на брачното им съжителство последният да е положил каквито и да е усилия за запазването на брака си и преодоляването на влошените отношения между тях, в това число и между съпруга и неговите родители. Двете страни взаимно се обвиняват и не търсят компромисно решение на проблемите си. Общността между съпрузите е окончателно разрушена, липсва и минимална наличност на изискваното от закона и морала съдържание за една нормална брачна връзка. Преустановяването на контактите между страните като семейна двойка е довело до разстройство на брачните им отношения, в резултат на което необратимо е изчезнала между тях взаимната любов, вярност, привързаност и доверие. Това именно поражда у съда убеждение, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака имат както ищецът, така и ответникът, и двете страни с поведението си са допринесли за разстройството на брачната връзка. Ето защо, съдебният състав приема, че вината за настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака е взаимна. При това положение, настоящата инстанция счита, че запазването на този брак не е в интерес нито на семейството, нито на обществото, поради което и следва да бъде прекратен по взаимна вина. В тази връзка съдът намира за необходимо да отбележи, че липсата на желание у ответницата да учи български език, да се интегрира в българското общество, не би могло да се разглежда като виновно поведение от нейна страна. Последното по-скоро би могло да се разглежда като обективна причина, на която се дължи разстройството на брака ако разбира се от доказателствата по делото се бе установило, че настъпилото дълбоко и непоправимо разстройство на брака се дължи именно на обстоятелството, че ответницата е чужденка, която употребява марихуана, следствие на което същата става сприхава и агресивна. Нещо, което обаче не се установи по делото.

Според чл.322, ал.2, изр.II ГПК с иска за развод задължително се предявяват и разглеждат искове за упражняване на родителските права, личните отношения и издръжката на децата, ползването на семейното жилище, издръжката между съпрузите и фамилното име, като съгласно чл.59, ал.2 СК дори и да не са предявени тези искове, при липсата на споразумение между съпрузите, съдът служебно постановява при кого от родителите да живеят децата, на кого от тях се предоставя упражняването на родителските права, определя мерките относно упражняването на тези права, както и режима на личните отношения между децата и родителите и издръжката на децата.

От значение за предоставяне упражняването на родителските права е съвкупността от обстоятелствата на разглеждания случай, с оглед на това, че моралните качества на родителите са важна предпоставка за създаване у децата на нравствени добродетели при възпитанието им. Законодателят предоставя възможността съдът да прецени всички обстоятелства с оглед интересите на децата, като при преценка кому да се предостави упражняването на родителските права, следва да бъде съобразена възрастта на децата, техния пол, както и материално-битовите условия за живот, които може да му предложи всеки от родителите. Извършвайки тази преценка и отчитайки именно тези обстоятелства- касае се за едно дете-на година и осем месеца, момче, нуждаещо се в най-голяма степен от майчина грижа и ласка, която е незаменима. Следва да се отчете и факта, че до приключване на устните състезания, ответницата все още кърмеше детето. Съдът намира, че родителските права по отношение на детето, родено от брака между страните следва да бъдат предоставени на майката, не само предвид възрастта на детето и неговите потребности, но и предвид факта, че ответникът по първоначалния иск е осигурил добри битови условия, финансово е обезпечен, което позволява в по-голяма степен да бъде с детето си отколкото бащата. Съдът намира, че с предоставянето на родителските права на майката интересите на детето ще бъдат максимално защитени, още повече, че от данните по делото може да се направи извод, че последната притежава нужните родителски качества за полагане на грижи и умение за възпитаване на детето и не препятства срещите на бащата с детето. На бащата

следва да бъде определен режим на лични отношения с него, съобразно диспозитива на решението.

Съдът определя детето да живее при майката, която ще упражнява родителските права, а и не са налице изключителни основания по чл.59, ал.7 СК за настаняването му при други лица или роднини, или в специализирана институция.

Съгласно чл.143, ал.2 СК „родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си” (последното отрицателно условие се отнася за децата и тяхната работоспособност и имущество, а не за родителите-ППВС №5/1970г., т.2, поради което е очевидно незаконосъобразно разбирането за безусловния характер на задължението за издръжка от родител спрямо ненавършило пълнолетие дете), като според чл.142, ал.1 СК „размерът на издръжката се определя според нуждите на лицето, което има право на издръжка, и възможностите на лицето, което я дължи”, но издръжката на едно дете не може да бъде по-ниска от $\frac{1}{4}$ от минималната работна заплата (чл.142, ал.2 СК); Възможностите на родителя, който няма да упражнява родителските права и при когото няма да живее детето, да дава издръжки е предпоставка не само за размера на издръжката (чл.142, ал.1 СК-2009 г.), но и за основанието на иска (арг. чл.140, ал.2 СК-2009 г., така-ППВС №5/1970 г., т.IV).

Издръжката на децата се дължи от двамата родители, независимо при кого те живеят, но отглеждащият родител следва да поеме по принцип по-малък дял от издръжката в пари с оглед даваната от него издръжка в натура при съвместното живеене с децата и посрещането на разходите на домакинството, част от които са в полза и на децата; следователно ищецът по първоначалния иск следва да поеме по-нисък размер на паричната издръжка на детето. Минимално необходимите средства за издръжка на детето О. са в размер на 200 лева. По делото не се събраха доказателства за допълнително необходими разходи за издръжката на детето. В конкретният случай, от една страна по безспорен начин се установява, че ищецът е в трудоспособна възраст, работоспособен е и реализира трудови доходи в размер на 4000 лева, поради което и съдът приема, че той без особени затруднения би могъл да отделя средства от необходимите за собствената му издръжка. От друга страна – съдът съобрази и възрастта на детето и неговите нужди. В зависимост от нуждите на детето О., неговата възраст и възможностите на ответника, съдебният състав намира, че за ежемесечната издръжка на малолетното дете първоначалния ищец може да отдели 350 лева. Съдът намира за необходимо да отбележи, че съгласно чл.142, ал.2 СК-2009 г. „минималната издръжка на едно дете е равна на една четвърт от размера на минималната работна заплата” или понастоящем-195,00 лв. Съдът в настоящия си състав намира, че минималният размер по чл.142, ал.2 СК касае издръжката, дължима от единия родител (така и правната теория-Ц.Ц., М.М., А.С., В.Т.-„Коментар на новия Семейен кодекс, С., 2009 г. стр.425), доколкото този размер се съотнася с минималната работна заплата за страната, която представлява гарантиран минимум на трудовото възнаграждение за едно лице (а не общо за двамата родители), което е заето по трудово правоотношение; нормата освен това регулира масовия случай на претенция за издръжка спрямо единия родител, а не и срещу двамата общо. Доколкото първоначалния ищец е в трудоспособна възраст и няма данни да е нетрудоспособен по здравословни причини, реализира трудови доходи в размер на около 4000 лева месечно, съдът намира, че във възможностите му да заплаща издръжка на малолетното си дете в определения по-горе размер, считано от 12.09.2022г.-датата на предявяване на НИМ, ведно със законната лихва при забава върху всяка просрочена вноска.

Предоставянето за ползване на семейното жилище е последица от развода между страните-елемент от имуществените последици на прекратяването на брака. Когато страните имат ненавършили пълнолетие деца, съдът е длъжен дори и служебно да се произнесе относно ползването на семейното жилище (чл.56, ал.1, изр.II СК). Съгласно §1 СК Семейно жилище по смисъла на СК е жилището, което е обитавано от двамата съпрузи и техните

ненавършили пълнолетие деца. Безспорно е между страните, че семейното им жилище е било под наем, собственост на трето лице. Ответницата има задоволена жилищна нужда, не предявява претенции към ползването на семейното жилище. Същата го е напуснала заедно с детето, поради което не се дължи произнасяне от съда. Съдът прави извод, че в интерес на детето е да продължи да живее на адреса на майката. Жилището в Бургас дори да е наето под наем, няма данни от ответницата да е затруднена материално, съответно в плащане на наем.

По делото е направено искане по чл.53 СК, а именно след развода съпругата кое фамилно име да носи. Съгласно чл.53 от СК „след развода съпругът може да възстанови фамилното си име преди този брак”. Предвид искането в този смисъл съпругата след развода следва да продължи да носи предбрачното си фамилно име – С., което не е и променяно при сключване на брака.

По разностките: С оглед изхода на делото относно вината на основание чл.329, ал.1, изр.II ГПК разностките по делото остават за всяка от страните така, както ги е направила. Държавната такса при решаване на делото по иска за развод-50,00 лв. следва да се възложи на двете страни поравно, а на родителя който няма да упражнява родителските права следва да бъде възложена и държавната такса върху определената издръжка на детето, а именно 504.00 лева .

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА на основание чл.44, т.3 вр. чл.49, ал.1 СК, **ГРАЖДАНСКИЯ БРАК**, между **Е. В. Г.**, ЕГН *****, и **Р. А. Ф. С.**, родена на 16.12.1992г., сключен на 23.11.2021г. в САЩ, за което е издаден Акт за граждански брак №3001/10.01.2022г. на гр. София 06, Столична община-Район „Подуяне”, поради настъпило **ДЪЛБОКО И НЕПОПРАВИМО РАЗСТРОЙСТВО**.

ОБЯВЯВА, на основание чл.49,ал.3 от СК, че вината за дълбокото и непоправимо разстройство на брака е **ВЗАИМНА**.

ПРЕДОСТАВЯ упражняването на родителските права спрямо роденото от брака дете **О. Е. Г.** с ЕГН *****, на майката **Р. А. Ф. С.**, родена на 16.12.1992г.

ОПРЕДЕЛЯ РЕЖИМ НА ЛИЧНИ ОТНОШЕНИЯ на бащата **Е. В. Г.**, ЕГН *****, с детето **О. Е. Г.** с ЕГН *****, както следва:

*до навършване на двегодишна възраст, на детето бащата да вижда и взема детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца за времето от 10.00 часа до 18.00 часа без преспиване; всеки вторник и четвъртък за времето 18.00-19.00 часа да осъществява връзка с детето чрез Скайп, Вайбър или по друг начин, за което майката да осигури техническа възможност;

*до навършване на четиригодишна възраст, бащата да вижда и взема детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца за времето от 10.00 часа до 18.00 часа с преспиване, като детето се взема и връща от/в дома на майката и 20 дни през лятото по време, несъвпадащо с платен годишен отпуск на майката;

*след навършване на четиригодишна възраст, бащата да вижда и взема детето всяка първа и трета седмица от месеца за времето от 18.00 часа в петък до 18.00 часа в неделя с преспиване, като детето се взема и връща от/в дома на майката и 30 дни през лятото по време, несъвпадащо с платен годишен отпуск на майката; на нечетна година за Новогодишните и Великденски празници от 10.00 часа на първия празничен ден до 18.00

часа на последния; на четна година за Коледните празници от 10.00 часа на първия празничен ден до 18.00 часа на последния, като детето се взема и връща от/в дома на майката.

ПОСТАНОВЯВА на основание чл.59, ал.2 СК детето О. Е. Г. с ЕГН *****, да живее при майката Р. А. Ф. С., родена на 16.12.1992г.

ОСЪЖДА Е. В. Г., ЕГН *****, да заплаща на малолетното си дете О. Е. Г. с ЕГН *****, месечна издръжка в размер на 350.00/триста и петдесет/ лева, считано от 12.09.2022г., платима до 10-то число на съответния месец, до настъпване на причина за изменяване или погасяване на определената издръжка, ведно със законната лихва при забава за всяка вноска, чрез неговата майка и законен представител Р. А. Ф. С., родена на 16.12.1992г.

Допуска предварително изпълнение на решението в частта му за издръжката.

След прекратяване на брака жената на основание чл.53 СК да носи предбрачното си фамилно име С..

ОСЪЖДА на основание чл.329, ал.1 ГПК **Е. В. Г.**, ЕГН *****, , да заплати по сметка на СРС сумата 25,00 лева-държавна такса при решаване на делото по иска за развод, както и сумата в размер на 504.00 /петстотин и четири/ лева -държавна такса върху определения размер на издръжката.

ОСЪЖДА на основание чл.329, ал.1 ГПК **Р. А. Ф. С.**, родена на 16.12.1992г., да заплати по сметка на СРС сумата 25,00 лева-държавна такса при решаване на делото по иска за развод.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на страните за присъждане на разноски.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____